

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10So/68/2015
Identifikačné číslo spisu:	1014200728
Dátum vydania rozhodnutia:	27.07.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Hatalová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1014200728.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci navrhovateľa: W. M., nar. XX. F. XXXX, bytom N., proti odporkyni: Sociálna poisťovňa, ústredie, Ul. 29. augusta 8, Bratislava, o preskúmanie rozhodnutia odporkyne o starobnom dôchodku, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 8Sd/71/2014-19 zo dňa 26. mája 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 8Sd/71/2014-19 zo dňa 26. mája 2015 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie odporkyne zo dňa 3. marca 2014 č. XXX XXX XXXX X, ktorým odporkyňa podľa § 259 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení zákona č. 721/2004 Z.z. a podľa § 21 zákona č. 100/1988 Z.z. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov zamietla žiadosť navrhovateľa o priznanie starobného dôchodku od 23. januára 2011.

Krajský súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia odporkyne dospel k záveru, že návrh navrhovateľa nie je dôvodný.

Uviedol, že sociálna poisťovňa pri posudzovaní nároku navrhovateľa na starobný dôchodok a pri určovaní dôchodkového veku v súvislosti so zaradením doby výkonu služby do 1. kategórie funkcií vychádzala z ustanovení § 21, § 14 ods. 4, § 132 a § 175 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov. Nakoľko navrhovateľ počas výkonu služby získal viac ako 20 rokov v 1. kategórii funkcií, dôchodkový vek dosiahol dovŕšením 55 rokov veku XX. F. XXXX. Z potvrdenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. SPOU-OSZ-VZ-32.617-15/2012 zo dňa 13. novembra 2012 vyplýva, že navrhovateľovi bol od XX. F. XXXX priznaný starobný dôchodok podľa §

132 a § 133, v súlade s § 97 ods. 2 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov. Z toho je zrejmé, že podmienky nároku na dôchodok s prihliadnutím na znížený dôchodkový vek podľa § 132 ods. 1 zákona č. 100/1988 Zb. posúdilo a sumu dôchodku aj so zohľadnením dôb zamestnania získaných vo všeobecnom systéme už určilo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. Vzhľadom na uvedené a na skutočnosť, že nárok na ten istý druh dôchodku za tie isté doby zamestnania poistencovi vzniknúť nemôže, žiadosť o priznanie starobného dôchodku zo dňa 23. januára 2014 bola odporcom správne zamietnutá v súlade s platnými právnymi predpismi a v súlade s právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ odvolanie. Uviedol, že sociálna poisťovňa nesprávne uvádza, že navrhovateľ je poberateľ starobného dôchodku, nakoľko pod č. SPOO-OSZ 32 617 19/2014 VZ z MV sa v článku uvádza, že ku dňu 31. decembra 2013 bol vyplácaný starobný dôchodok, ale ktorý sa od 1. júla 2002 považuje za výsluhový dôchodok.

Odporkyňa zotrvala na vecnej správnosti napadnutého rozsudku a jej rozhodnutia. Dôvody, ktoré uvádza navrhovateľ považuje odporkyňa za neopodstatnené. Odporkyňa má za to, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci, na základe ktorého náležite právne posúdil vec, pričom nezistil nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia odporkyne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 O.s.p., napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo preskúmal bez pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 O.s.p. a jednomyseľne dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno vyhovieť.

S poukazom na ustanovenie § 492 ods.1 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok postupoval odvolací súd v konaní podľa predpisov účinných do 30. júna 2016 (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

Najvyšší súd Slovenskej republiky udáva, že predmetom prvostupňového ako i odvolacieho konania bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu odporkyne zo dňa 3. marca 2014 č. XXX XXX XXXX X, ktorým bola navrhovateľovi zamietnutá žiadosť o priznanie starobného dôchodku zo dňa 23. januára 2014 ku dňu 23. január 2011 a to s poukazom na ustanovenie § 21 zákona o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov a § 259 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení zákona č. 721/2004 Z.z.

Ako bolo v konaní zistené navrhovateľ počas výkonu služby získal viac ako 20 rokov v I. kategórii funkcií, dôchodkový vek dosiahol dovŕšením 55 rokov veku a to dňa XX. F. XXXX. Ako následne vyplynulo z potvrdenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. SPOU-OSZ-VZ-32.617-15/2012 zo dňa 13. novembra 2012 navrhovateľovi bol od XX. F. XXXX priznaný starobný dôchodok podľa § 132 a § 133, v súlade s § 97 ods. 2 zákona č. 100/1988 Z.z. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov.

Podľa § 259 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. v znení zákona č. 721/2004 Z. z. v konaniach o nárokoch na dávky, ktoré vznikli pred 1. januárom 2004, o ktorých nebolo do tohto dňa právoplatne rozhodnuté, a o priznaní, odňatí alebo zmene sumy dávky sa rozhodne podľa predpisov účinných do 31. decembra 2003.

Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že odporkyňa zosúladiť svoju aplikačnú prax s právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý je uvedený v rozsudku NS SR sp. zn. 7So/138/2011 zo dňa 15. augusta 2012, podľa ktorého absolútne vylúčenie hodnotenia doby poistenia zo všeobecného systému u tých poistencov, ktorí získali dávky dôchodkového zabezpečenia v inom systéme sociálneho poistenia a nie v systéme všeobecnom, má za následok horšie zaobchádzanie s nimi, ako s poistencami, ktorí sú poistení v zahraničných systémoch sociálneho poistenia a u ktorých samotná poisťovňa vôbec nepochybuje o spôsobe výpočtu ich dôchodkových dávok spôsobom krátenia, ktorý zabezpečuje primerané poistné plnenie za obdobia, v ktorých boli poistení na Slovensku po zohľadnení

dôb poistenia v iných systémoch.

Správne teda odporkyňa pri posudzovaní nároku navrhovateľa na starobný dôchodok a pri určovaní dôchodkového veku a to v súvislosti so zaradením navrhovateľa do I. kategórie funkcií vychádzala z ustanovenia § 21, § 14 ods.4, § 132 a § 175 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov.

Odvolací súd uvádza, že navrhovateľ splnil podmienky nároku na starobný dôchodok s prihliadnutím na znížený dôchodkový vek podľa § 132 ods. 1 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov a sumu posúdilo a určilo so zohľadnením dôb zamestnania získaných vo všeobecnom systéme Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky.

V uvedenej právnej veci v súlade s názorom krajského súdu ako i odporkyne najvyšší súd udáva, že na nárok na výsluhový dôchodok, priznaný v sume starobného dôchodku, bola navrhovateľovi zohľadnená všetka preukázaná doba.

Vzhľadom na skutočnosť, že nárok na ten istý druh dôchodku za tie isté doby zamestnania poistencovi vzniknúť nemôže, žiadosť zo dňa 23.januára 2014 o priznanie starobného dôchodku zo všeobecného systému sociálneho zabezpečenia bola správne zamietnutá a to v súlade s platnými právnymi predpismi ako i v súlade s ustálenou judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

Odvolací súd v tejto súvislosti udáva, že starobný dôchodok je navrhovateľovi vyplácaný Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky a za výsluhový sa iba považuje na účely jeho ďalšej výplaty z osobitného systému sociálneho zabezpečenia policajtov. Priznanie starobného dôchodku po dovŕšení dôchodkového veku podľa zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov súčasne vylučuje možnosť vzniku ďalšieho nároku na starobný dôchodok podľa zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom zabezpečení v platnom znení.

Navrhovateľovi nie je možné priznať ďalší starobný dôchodok, má však nárok na zvýšenie starobného dôchodku za doby zamestnania, ktoré neboli zhodnotené pre nárok na starobný dôchodok a jeho výšku, priznaného od XX.F. XXXX, pričom právomoc rozhodnúť o takomto zvýšení starobného dôchodku patrí útvaru Ministerstva vnútra Slovenskej republiky.

Z vyššie uvedených dôvodov aj odvolací súd považoval rozhodnutie odporkyne za zákonné a preto rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 219 od. 1, 2 O.s.p. potvrdil, pričom sa stotožnil s právnym posúdením veci, ktoré krajský súd náležite odôvodnil.

Námietky navrhovateľa neboli tak spôsobilé spochybniť vecnú správnosť rozsudku krajského súdu.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku, lebo navrhovateľ v odvolacom konaní nebol úspešný a odporkyni náhrada trov nepatrí zo zákona.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.